

benhavns Politi Jorderne og forbød Folk at komme der under Skydningen. Jeg finder i og for sig, dette fuldkommen rigtigt; thi det var uforsvarligt at lade Mennesker gaa og arbejde der under Skarpskydningen. Det er hændt, at Granater ere faldne ned faa Alen fra det Sted, hvor man gik og arbejdede. Man vil forstaa, at det er meget generende for disse Mennesker, naar de skulle arbejde paa deres Jorder, saavel om Sommeren, naar Jorden er tjenlig til Behandling, som i Høsten, naar Afgrøden skal bjærges, at Politiet da kan komme og forbyde dem at færdes paa Jorderne. Et saadant Forbud kan gælde for 2, 3, 4 Dage. Lodsejerne have søgt Forhandling med Krigsministeriet om Erstatning for det Tab, de lide herved. Forhandlingerne førte ikke til noget endeligt Resultat. Jeg tror, at de strandede paa det samme, som de enkelte andre Gange ere strandede paa, at Ministeriet, der vel ikke havde noget imod at betale Erstatning i Fremtiden, ikke vilde betale nogen vedrørende de tidligere Aar. Den 4. Oktober 1903 besluttede Lodsejerne at anlægge Sag mod Krigsministeriet, idet de for Aarene 1901—03 gjorde Krav paa en Erstatning paa 3,982 Kr. 82 Øre. Denne Sag verserede ved Hof- og Stadsretten i henved 7 Aar, før der faldt Dom i den. Den Dom, der faldt, var ikke blid mod Krigsministeriet. Af Domspræmisserne fremgaar det, at man ikke maatte skyde med skarpt fra Faste Batteri mere. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier af Domspræmisserne. Der siges: „De indstævnte findes herefter at maatte kendes uberettigede til at benytte Skydebanerne paa en saadan Maade, at der derved opstaar Fare for, at Projektiler eller Dele af saadanne falde ned paa Citanternes tilgrænsende Lodder”. Af Dommen ser man, at Retten dog ikke kan gaa med til at tilkende Lodsejerne nogen Erstatning, ikke fordi man ikke anser dem for berettigede dertil — det siges senere i Præmisserne, at man maa anerkende deres Ret til Erstatning for det Tab, de have lidt —, men det udtales, at der ikke er ført tilstrækkeligt Bevis for, hvilket Tab der er lidt, saa at Retten ikke tør fastsætte nogen Erstatning. Det siges ogsaa, at man ej heller tør gaa med til, at der skulde udvælges uvildige Mænd til at skønne over Tabet, fordi der var gaaet saa lang Tid. Det er interessant at se, at man ikke kan gaa med til at give Erstatning, fordi Hof- og Stadsretten har beholdt Sagen omtrent i 7 Aar.

Efter at denne Dom var falden, søgte

Lodsejerne igen Forhandling med Krigsministeriet, saa vidt jeg husker var det med Minister Krabbe i 1910, men man naaede heller ikke noget Resultat denne Gang; det gik vist her ligesom ved de tidligere Forhandlinger: Krigsministeriet vilde gerne betale noget for Fremtiden, men ikke for de forløbne Aar. Krigsministeriet besluttede saa at føre Sagen op til Højesteret, hvis Dom faldt i 1911. Dommen gik dels med Krigsministeriet, men dels ogsaa med Lodsejerne, idet det i Præmisserne, efter at det var udtalt, at Krigsministeriet havde Ret til at benytte Skydebanerne, siges: „Hvorimod det paa den anden Side følger af Lovgivningens almindelige Grundsætninger, at vedkommende Lodsejere have Krav paa Erstatning for det Tab, der maatte paaføres dem ved stedfindende Afspærringer”. Men i Dommen udtales det ogsaa, at der ikke var ført tilstrækkeligt Bevis til, at der kunde tilkendes Lodsejerne Erstatning for Aarene 1901—03. I Præmisserne siges det tydeligt og klart, at naar der kan føres fyldigt Bevis, er Staten pligtig at yde Erstatning. Denne Udtalelse, at der ikke er ført tilstrækkeligt Bevis, er ret interessant, set i Belysning af, at det af Sagen fremgaar, at der i 1901 har været afspærret 9 hele Dage og 4 Dage fra Kl. 12 Middag, i 1902 5 hele Dage og 4 Dage fra Kl. 12 Middag og i 1903 3 hele Dage og 3 Dage fra Kl. 12 Middag. Der er altsaa faktisk ført Bevis for, at der har været afspærret, og at der er lidt Tab, idet man ikke har maattet færdes paa Jorderne de nævnte Dage, og at man lider Tab derved, er ganske naturligt. Siden 1903 have Lodsejerne passet meget nøje paa, fordi de, hvis de skulle blive nødt til at anlægge Sag igen mod Ministeriet, ville være i Stand til at føre Bevis for, at de have lidt Tab. De have kontrolleret, hvor mange Dage der har været afspærret, og hvilket Tab de have lidt ved ikke at kunne komme til deres Jorder, navnlig under Høsten. Jeg skal saaledes gøre opmærksom paa et enkelt Punkt, der er oplyst. Der var en Mand, der først i August Maaned havde nogle Tønder Land med Rug, som var tjenlig til at høstes, men saa kommer Politiet og afspærre Jorden, saa man ikke kunde komme til at høste. Afspærringen varede, saa vidt jeg husker, 2—3 Dage, og saa skete det Uheld, at det blev Regnvejr, saa at Manden, da Afspærringen var forbi, ikke kunde komme til at høste Rugen, som derfor stod og blev overmoden, hvorved han led Tab.